

DÖBRENTAI KORNÉL

*Rovásírás egy emlékoszlopra**Hommage à Tormay Cecile*

I.

*Diadal-oszlop ez, nem akasztófa,
talán már nem tagadjuk meg kakasszóra.
Ám, akik lelkén száradnak halál-listák,
figyeljenek: megkövesült bolsevisták
s megszállottságba kékiült, csalárd társaik,
kéjjel forgatják bennünk gyöttrő nyártsaik,
de jó még erő, hogy kezükből kiüsse,
istentelen szívük a menykő megsüsse.*

II.

*Ez nem kegyeletes, megbocsátó ének,
ágensként, preparált bőrkabát-legények,
balljátok kumbéla-stafétás ifjak s vének,
beépült arcú, nyáksíkos szabotőrök,
belülről, zsoldért veszejtésünkre törtök.
Rekedt szirénahang ez, mars ki, szirének,
álnok, hamis dallamosítói a vésznek.
Jobbjaink forgatókönyv szerint kivésznek,
veszedelemkor holtjaink visszatérnek,
élesztői kivérzett törzsszövetségnek;
föl Szentlélek királydombjára: Passio,
szenvedés-út ez is, ki fölért, tudja jól,
mégis győzhetetlen sereglés Csíksomlyó:
megkímélődött összetartozás kegyhelye,
szétzúzatása követ e nép tegye le,
mindennapi pünkösöd-világlás kellene,
mi Atyánk, add meg nekünk, tán megmentene.*

III.

*S e Bábel előtti egyetemes nyelven
Gén-mélyből kiáltunk minősítők ellen:
jöttmentek másodrangúznak le, mert félnek,
nem leszünk cselédei a Nagy Egésznek,
igazunkból nem, nem, soha nem engedünk,
mert ha „Isten velünk, kicsoda ellenünk?”
Majd mindenek! Úrhölgy borzadna, ha látná,
kiirtásunk ördögösb Versailles–Mohácsnál.*

*Onnan jöttünk, hol az éj-győztes Nap kél fel,
 az élet elevent szülő erejével.
 Úrasszony, letekinthet Napkelet felől
 – vajh ügetnek-e felénk Három királyok,
 rendületlenül jó érkezést kívánok –,
 itt a nap nyugodni nem leszentül – ledől,
 a nyáladzásoktól mart-ragasztott bástya,
 Európát gyúri alá omladása.*

IV.

*Ceceile, Maga kompromisszátságot nem akart,
 mert fél önfeladás, fél ábránd-dús semmi,
 nem csatát, háborút kellett volna nyerni,
 bomlás-hulladékával fojtón betakart
 a pudvás Nyugat, gyomrát erjeszti haszon,
 zápult iszap s örvény kavarog, Nagyasszony,
 az Istent megemészteni bénult, tunya,
 rongyszőnyegként hever el, mint tikkadt kutya,
 csak a hűség bibáázott, no és a hála,
 mellénk nem támasztatott soba a válla,
 ám kellett a büszke-buta góg: kiállunk,
 tudták, golyófogónak rendre beválunk,
 s ha egyszer megundorodunk azzá lenni,
 nemigen akarunk kutyába lemenni,
 ha eluntuk az életvesztő szerepet,
 fel- s megvilágosodásunk megesett,
 jött kancsuka, majd cudar uzsorakényszer,
 végzetesebb, mint öklön barbár bokszer.*

V.

*Untatta, untatta-ritmusra dőlt a vérünk,
 gyöngyharmatán híztak svájci, német gulyák,
 önföldünkön ében maradt magyar mulyák,
 Európa kikopta kereszténységünk,
 az őstörténeti inga kileng, legyint:
 90 év alatt új s új trianonok megínt,
 kívülről s bévül ugyanaz a pálladt csűrbe,
 kék-vörös páholyokból kilóg a csülke.*

Minket átkozni ide őket ki küldte?

[*Döbrentei Kornél verse*]

VI.

*Hová bujdosunk, Nagyasszony, utolérnek,
 mennyi alkotásunk maradt menedéknek?
 a sertéseknél önajzóbban mohó férgek,
 kiúrthatatlanul a szívüinkből élnek:
 és még miből? Egy bosszú perc, Róbert bácsi,
 nagyzenekart vezényelsz, de azért ácsi!
 Hitványtalpú, bakancsos üzletmeneted
 hadtápvonalon vagyont járt ki teneked,
 ezen mit sem változtat ingyen levesed,
 amit kimérettél nagylelkűn keveset,
 fogant kegyességed háborúban, vérben,
 így lettünk moslékzabálók „kérekszépen”,
 én ennek levét iszom, bár sose kértem,
 ez a lé gyöngye kikezdeni a vérted,
 mert ez a nép felség így is hozzád képest,
 nem lép egyszerre, de érdemli a rétest,
 s bár feledtetnék cifra szűrét, subáját,
 zaciból öröklött palástodon átlát.*

VII.

*Cecile, delejes egekből néz le ránk,
 hát hová tűnt el a legvidámabb barakk?
 Tekintete előtt most nem szögesdrót ráng,
 helyében a műfüves tyúkketrec maradt,
 csipegessél vagy melázsz halálraitélt,
 időd s ha merszed van, bogozd ki a kötél.
 Szabadságon fos-folt, e cella tyúkszaros,
 (tudom így szólni versben nem ildomos,
 de a Lét nem rózsasóhajtól illatos),
 ám a megrendezés Trianon-darabos.
 Néhol már anyanyelven szólni sem szabad,
 a kutya ugathat a karaván halad,
 kamatos kamatként nő trágyadomb, s tartja
 tornyát idegen s benyelt bővlik salakja.
 Ott, hol törpe kakasok játszanak nagyban,
 egy homokozóban kis- és a nagyantant:
 körénk feszül döglesztő vasabroncsozat,
 rozsdállásra nincs szándék, se parancsolat,
 Világbank, IMF, álnemzeti Jegybank,
 mintha várna jelt, mikor szól a kakas már,
 s színrre lép, folyik az ország büntetése,
 lesik, mikor fordul önszívének kése,*

*demokrata maszkban mind rabszolgabajcsár.
S mikor a járomból szabadulnánk végre,
ismét zsigerelés, nyúvasztás, nincs vége:
ős-uzsorák, újszarolók törnek térdre,
s mindegy ereinkből víz fakad, vagy vér-e.*

VIII.

*Lám, a magyar idő csigamódra halad,
csusszanásra sem lendít, kelt kátyút, sarat,
és itthon a sok hitelét vesztett beste
lopott, csalt, hazudott reggel, délben, este,
Cecile asszony, őket mikor éri utol,
csap le rájuk a több évezredes Turul?*

IX.

*Éltünkben s azon is túl, megmásznak minket,
és benyálazzák halálos ingeinket.
Mikor a férfierő végleg megrokskad,
akkor mozdul a létsziboló női had:
Édesanyák, Egri nők, Zrínyi Ilonák,
Karády, Szeleczky, Tóth Ilona s tovább:
méltó maiak, sudár tartású hölgyek,
viharban és vészben meg nem ingó tölgyek,
birtokában az írthatatlan gyökérnek,
megtartni anyanyelvet-földet nem félnek,
s éberen óva figyelmeztetők intnek,
ama férgek el sose érjenek minket!*

Pomáz, 2012. április–május

DÖBRENTEI KORNÉL (1946) költő. A *Hitel* szépirodalmi rovatát 1992 és 2006 között szerkesztette. Egybe-
gyűjtött versei *Tartsd meg a sziklát* (2008) címmel jelentek meg.